

[Oluf Pedersen.]

Venstre hylder den sætning, at på frihedens grund skal folket bygge sin fremtid; men det er ikke helt rigtigt, det bør jo hedde, at på frihedens og ligerettens grund skal folket bygge sin fremtid. Det var det punkt, vi havde med i 1950—51, men det har venstre glemt, og det er så meget mere skæbnsvangert, som grundskyld i modsætning til skatter ikke medfører en forøgelse af de offentlige udgifter og driftsomkostninger. Når det ærede medlem hr. Erik Eriksen og hans parti havde glemt dette, var det derfor naturligt, at det ærede medlem måtte opgive sin regering i 1953. Den nuværende højtærede statsminister, hvis parti tilsyneladende er nået frem til erkendelse af, hvad ligeretten til jorden og dens rigdomskilder betyder, kom til igen, og derved fik regeringen betroet en stor og betydningsfuld opgave, som er noget helt andet end de radikale pebernødder, som hidtil har indtaget en altfor stor plads i dansk politik. Folketinget venter nu på forslag fra regeringen udarbejdet på grundlag af grundskyldskommissionens betænkning, hvori et flertal, som også dækker et flertal her i tinget, sammen med sagskundskaben har udtalt, at det af kommissionen udarbejdede forslag giver en saglig fremstilling af, hvordan fuld grundskyld, som flertallet principielt er tilhænger af, kan gennemføres.

Egentlige modstandere var kun venstre og det konservative folkeparti, der sluttede op bag en grundejerformand og en kreditforeningsdirektør; den sidste havde forøvrigt misforstået hele forslaget og lavet nogle udregninger, som jeg senere i et særtryk, der er omdelt til det høje tings medlemmer, har påvist var helt forkerte. Han havde regnet med en stigning i den almindelige grundskyld, der var 5 gange så høj som det, der var foreslået i kommissionens forslag, og han havde regnet med en stigning i jordrenten, der var 4 gange så høj som efter forslaget. Derimod havde han glemt både de direkte og de indirekte lettelser, som fulgte af forslaget. Denne beregning vandrede rundt i hele den konservative og i venstres presse, ja, der var sågar et radikalt blad, der kom til at optage denne helt gale beregning. Da

venstre og de konservative jo har holdt sig til denne beregning, er det et spørgsmål, om de, når nu det har vist sig, at denne beregning er helt forkert, så ikke — og dette gælder især venstre — nu vil besinde sig.

Når socialdemokratiet gik med til fuld grundskyld, var det ikke tilfældigt, for allerede i 1929 udtalte Stauning i en erklæring fra den nye Munch-Stauningregering, at skattebyrden skulle flyttes fra arbejde og forbrug til de samfundsskabte værdier og til indtægt og formue, der er frugten af andres arbejde.

Idet jeg afventer finansministerens grundskyldsforslag, skal jeg vende mig til de andre spørgsmål, vi kredser om i dag: Hvordan får vi de offentlige udgifter ned? Hvordan kan prisstigningerne modvirkes, og hvilke midler er der imod inflationen?

Imod varefordyrelse er fri import det eneste virkningsfulde middel. Det slår alle de varefordyrende aftaler over ende. Næsten alle de aftaler, vi har — og fra mange sider siges det, at vort samfund er gennemsyret af sådanne aftaler, og det er utvivlsomt rigtigt — er indgået efter importreguleringen af 1932, der blev lavet i en krisetid, men bevaret, fordi den gav så ypperligt et grundlag for varefordyrelse og stor profit. Vi så et glimrende eksempel på, hvad importreguleringen betød, da liberaliseringen af tekstilvarer blev gennemført — imod socialdemokratiets ønske. Tøjet faldt med over 200 kr. for pristalsfamilien. Det er iøvrigt besynderligt, at socialdemokratiet ikke kan lide, at arbejderne er velklædte; de lavede i foråret en ny tøjskat, og de har vogtet over deponeringsordningen, og nu siger onde tunger, at man tænker på at fordyre tøjet med yderligere 100 kr. for pristalsfamilien mod at give slip på denne deponeringsordning. Vi fik dog løfte om, at den hurtigt skulle afvikles; det skulle kun være en overgangsordning. Retsforbundet vil modsætte sig hele denne nye beskatning og siger i stedet for: bort med al importregulering! Hvis man gør det, kan varen købes, hvor den er bedst og billigst; det sparer dansk valuta, og vi afskaffer en varefordyrelse så stor, at den ikke blot vil modsvare de nyeste prisstigninger, men også ophæve den stigning i leveomkost-